

Predsednik republike

Marijan Kramberger Čez dan — ne morem si prav zamisliti:
 čez dan najbrž nima časa zase.
 Toliko rok se želi rokovati z njegovo.
 Toliko kamer zahteva od njega nasmeh.
 Tako smo vrženi kamorkoli v vsakdanjost
 in plavamo, da nas ne pogoltne.
 Miriti. Odločati. Ne se zdaj
 spraševati po smislu: ta je globoko na dnu,
 zdaj pa jasno glavo, fant. Pazi. Pazi. Pazi.

Ne; čez dan najbrž nima časa zase.

A kaj če zvečer, ko mrak zadiši nad mestom,
 zaide k oknu, končno sam, sam in tih nad lučmi,
 in nenadoma začuti, kako se je zganil v njem
 tisti stari, morda nespametni, z ničimer utemeljeni
 divjaški ponos, iz katerega smo začeli vse to — nežna,
 krčevita ljubezen, ki nas stiska za grlo, obupana
 in uporna, naš izzivalni rdeči cvet: Mi! Mi! Mi!

Tedaj — tedaj se morda ta zbrani pogled skali
 in gleda zvezde presajene na zemljo.

Dva dneva — en dan

TITO

Zadostuje, da izgovorimo to ime in že zaslišimo v sebi vse, kar nam je
 nešteto krat ponavljal. Niti on sam ne more povedati več kot ta preprosta
 beseda — Tito. Beseda, ki je postala sinonim svobode, upanja in miru. To
 ni več ime enega človeka, to je ime vsega naroda, vseh nas.

To ime združuje vse, česar nas je naučil.

Naučil nas je, kaj je svoboda.

Naučil nas je, kako naj s svobodo ravnamo in kakšni naj bomo, da je
 bomo vredni. S prstom je pokazal na tiste, ki ne znajo ceniti svoje svobode,
 ki jo zlorablajo proti drugim in se s tem izneverjajo njenemu bistvu. Razu-
 meli smo, da nas svoboda obvezuje. Razumeli smo, da tisti, ki svobodo zlo-